

Огромниятъ като тиква плодъ се търкулна по стръмния склонъ и падна до краката на слона. Той протегна хобота си, хвана го, после зави хобота на вжтре, като че искаше да сложи диня подъ шията си, и туй то.

— Изяде го! — извика радостно Нелли.

— Струва ми се! — смѣйки се, отвърна Стасъ.

А слонътъ протегна къмъ тѣхъ хобота, като че искаше още, и високо изхриптъ:

— Хррумфъ!

— Той иска още.

— Навѣрно! — засмѣ се Стасъ.

Още единъ плодъ отиде следъ първия и сжщо изчезна въ мигъ. Следъ това трети, четвърти, . . . десети. После полетѣха младоци отъ акации, цѣли наржчи трева и голѣми листа. Нелли не позволяваше никому да я смѣни. Когато малкитѣ ѝ ржчички се умориха, почна да бута съ крачката си храната, а слонътъ все ядѣше и ядѣше.

Като издигаше отвреме навреме хобота си, слонътъ изпращаше своето грѣмогласно: „хррумфъ!“ като искаше още, и като че ли благодарѣше, както твърдѣше Нелли.

Нелли не се отдалечаваше ни крачка отъ тѣснината. Тя съобщаваше на Стася, какво прави слонътъ. Току се чуваше тънко то ѝ гласче:

— Търси нѣщо съ хобота.

Или:

— Мърда си ушитѣ. Какви голѣми уши!

И най-сетне:

— Стасъ! Стасъ! Става! Ой!

Стасъ се приближи и хвана Нелли за ржката. Слонътъ наистина бѣ станалъ и децата сега можеха да видятъ голѣмината му. Тѣ бѣха виждали и по-рано голѣми слонове, но ни единъ отъ тѣхъ не можеше да се сравни съ този великанъ. Той приличаше на огромна сива скала, движеща се на четири крака. Освенъ това, той имаше извънредно голѣми зжби и чудно голѣми уши.

— Ей, че джудже! — извика Стасъ. Залитайки, слонътъ се приближи къмъ изхода на тѣснината, погледна за минутка въ пропастьта, на дъното на която се пѣнѣше водата. Следъ това се приближи къмъ по-близката до водопада стена, протегна си хобота и, като го потопи колкото можеше по-дълбоко въ водата, почна да пие.

— Щастливъ е, — каза Стасъ, — че може съ хобота да стигне до водата. Иначе би умрѣлъ отъ жажда.

Слонътъ пи тѣй дълго, че момичето почна да се безпокои:

— Стасъ, нѣма ли да му стане лошо? — попита тя.

— Не зная, — отвърна той, — но, щомъ си го взела подъ твоя защита, предупреди го.

И Нелли, като се наведе надъ стръмнината, почна да вика:

— Стига, мило слонче, стига!

Слонътъ сякашъ разбра, престана да пие и почна да се облива съ вода. Изпърво той полѣ краката си, следъ това грѣба си, а най-сетне двата си хълбока.

(Ще продължи въ 6 книжка).

Х. Сенкевичъ.